

POLITIETS
SIKKERHETSTJENESTE

Postboks 4773 Nydalen
0421 OSLO
post@pst.politiet.no
Tlf.nr. 23 30 50 00
Besøksadresse:
Nydalen allé 35

Justis- og beredskapsdepartementet
Postboks 8005 Dep
0030 OSLO

Deres ref.:
Vår ref.: 24/03441-3
Dato: 25. september 2024

Høring - Skjult kameraovervåking ved bruk av mobilt kamera mv.

I. Innledning

Det vises til at Justis- og beredskapsdepartementet den 25. juni 2024 sendte på høring forslag om endringer i straffeprosessloven § 202a. Fristen for innspill er 25. september 2024.

Straffeprosessloven § 202a regulerer skjult kameraovervåking i politiets etterforskning, og kommer også til anvendelse ved avvergende etterforskning, jf. strpl. § 222d, og i PSTs forebyggende saker, jf. politiloven § 17d.

I høringsnotatet foreslås det en rekke endringer i strpl. § 202a. Departementet foreslår blant annet at dagens vilkår om at kameraet er «fastmontert» og «fjernbetjent eller automatisk virkende» fjernes. Dette innebærer at bestemmelsen utvides fra å omfatte kamera som er fastmontert på vegg, til også å omfatte mobile kamera på droner, enklere håndholdt utstyr som spanere har med seg ut, samt utstyr som er påmontert bemannede enheter i bevegelse. Det foreslås videre at bestemmelsen også skal regulere bruk av skjult kamera som ikke er «vedvarende eller regelmessig gjentatt», noe som vil innebære at § 202a også vil omfatte slik kortvarig og sporadisk bruk av skjult kamera som i dag er ulovfestet.

Den foreslåtte bestemmelsen vil utvide PSTs og politiets muligheter ved å lovregulere bruk av drone som det ikke er hjemmel til i dag, men samtidig også i stor grad innsnevre PSTs og politiets handlingsrom ved å lovfeste kamerabruk som per i dag er ulovfestet.

II. PSTs vurdering

1. Innledende merknader

Som det vises til under pkt. 2 i høringsnotatet, ble PST, Riksadvokaten og Politidirektoratet i januar 2023 forespurt om å gi innspill til regulering av politiets bruk av

drone. Bakteppet for dette er at PST i 2022 fikk kritikk fra EOS-utvalget for å ha brukt drone som skjult innhentingsmetode i fire forebyggende saker uten nødvendig hjemmel i lov.

PST, Riksadvokaten og POD leverte sine tilbakemeldinger i mars 2023. Samtlige foreslo at vilkåret «fastmontert» ble fjernet fra §202a, slik at bruk av også «ikke fastmontert» kamera, for eksempel kamera festet på en drone også vil bli omfattet av strpl. § 202a på lik linje med annen lovregulert kameraovervåking. Videre var instansene enige om at det hastet å få en lovregulering på plass da bruk av drone vurderes som en svært viktig metode for politiets arbeid, samt at det er i tråd med samfunnsutviklingen og dagens teknologi. Det vises for øvrig til det som fremgår av høringsnotatets punkt 2.2 og 2.3, samt PSTs innspill av 16. mars 2023.

Departementet har valgt å foreslå flere større endringer i bestemmelsen som i realiteten omfatter all bruk av skjult kamera i politiets etterforskningssaker og PSTs forebyggende saker. Høringsnotatet reiser en rekke ulike og komplekse problemstillinger. Forslaget innebærer vesentlige endringer hva gjelder de materielle vilkårene i § 202a, men også hva gjelder de prosessuelle vilkårene. Departementets lovforslag innebærer videre at legaldefinisjonen av kameraovervåking fra 2016 blir vesentlig endret.

Etter PSTs syn reiser lovforslaget viktige problemstillinger knyttet til legalitetsprinsippets rammer og politiets alminnelige handlefrihet. Etter PSTs oppfatning innebærer lovforslaget store endringer i politiets og PSTs adgang til bruk av skjult kamera, herunder hvordan spaning ved hjelp av virkemidler kan utføres. Disse spørsmålene bør etter vår vurdering heller utredes ytterligere og i sammenheng med øvrige ulovfestede politimetoder.

PST støtter derfor ikke departementets forslag fullt ut. I det følgende vil vi gi våre merknader til de enkelte forslagene.

2. PSTs vurdering av de enkelte forslagene

2.1.Vilkåret «fastmontert» fjernes

PST støtter departementets forslag om at vilkåret «fastmontert» fjernes fra bestemmelsen og dermed også fra legaldefinisjonen av kameraovervåking.

Forslaget innebærer at bestemmelsen og legaldefinisjonen av kameraovervåking også vil omfatte mobile kamera, slik som f.eks. droner. De mobile kameraene vil da i medhold av strpl. § 202a kunne benyttes som en skjult metode ved etterforskning og i PSTs forebyggende saker, på lik linje med kameraer som er fastmonterte.

Forslaget er i tråd med innspillet som PST leverte 16. mars 2023 i forhold til lovregulering av mobile kameraer (droner) slik redegjort for under punkt 1. Det er PSTs syn at mobile kamera, slik som drone, vil være et viktig verktøy for å forebygge, avverge og etterforske lovbruddkategoriene som PST har et særskilt ansvar for. I dagens sikkerhetssituasjon haster det etter vår oppfatning å få en lovregulering på plass. Slike kamera vil kunne benyttes til informasjonsinnhenting, men også som støtte til annen tvangsmiddelbruk. Informasjon fra droner øker kvaliteten på PSTs taktiske vurderinger og på den måten gir bedre beslutninger som direkte påvirker tjenestens evne til å forebygge og avverge alvorlige lovbrudd. Det unike ved drone er man kan observere aktiviteten fra personen fra

avstand og dekke et større område enn ved tradisjonell spaning. Videre kan drone brukes til å avdekke aktivitet i eller i nærheten av personer eller steder som ellers er krevende å observere. PST støtter derfor departementets begrunnelse i høringsnotatets punkt 6.2 og vi viser for øvrig til tidligere innspill som nevnt over. Forslaget vil bidra til at strpl. § 202a blir en mer teknologinøytral bestemmelse, noe som er hensiktsmessig og gjør den mer forutberegnelig.

2.2. Vilkåret «fjernbetjent eller automatisk virkende» fjernes

Under noe tvil har PST kommet til at vi kan støtte departementets forslag om at vilkåret «fjernbetjent eller automatisk virkende» også fjernes fra strpl. § 202a.

Forslaget vil innebære at håndholdt kamerautstyr, eksempelvis kamera på smarttelefon, og små kamera festet på spaner vil bli omfattet av bestemmelsen. Det samme vil kamera påmontert bemannede enheter i bevegelse slik som fly/helikopter og kjøretøy.

Oppsummert er dette ulike typer kamera som i dag kategoriseres som håndholdt/nærbetjent kamera og som ofte benyttes som operativ spaningsstøtte. Bruken av slike håndholdte optiske hjelpemidler er i dag hjemlet i politiets alminnelige handlefrihet og er spesifikt unntatt fra dagens definisjon av kameraovervåking i §202a.

Spaning er ansett og definert som en form for observasjon, jf. utredningen fra straffeprosessutvalget, pkt. 14.10.3 og NOU 2006:4 «Mellom effektivitet og personvern – Politimetoder i forebyggende øyemed, pkt. 7.2.4». Spaning er et sentralt virkemiddel for politiets informasjonsinnhenting. Spaning er en av de skjulte politimetodene som i dag er ansett å ha rettslig grunnlag i ulovfestet rett og er således hjemlet i den alminnelige handlefrihet.

Ved spaningsvirksomhet har optiske virkemidler som kamera en funksjon for å dokumentere hva man ser, og dette er ofte helt nødvendig for bl.a. å kunne identifisere personer, biler, overlevering av våpen eller penger mv. Dokumentasjon sikrer etterprøvbarehet og er også viktig for videre informasjonsinnhenting, verifisering og identifikasjon.

Departementet begrunner forslaget om å fjerne «fjernbetjent eller automatisk virkende» med at det ikke er hvilket utstyr overvåkingen skjer ved hjelp av, men varigheten og omfanget som bør være avgjørende for om metoden er et inngrep i privatlivet og personvernet. Departementet skriver at det kan tilsi at «ethvert overvåkingskamera eller lignende utstyr bør lovreguleres og en slik tilnærming synes å harmonere med EMDs praksis». Departementet legger opp til en fortsatt bruk av begrepet «overvåkingskamera», jf. den foreslåtte ordlyden i § 202a sjette ledd. Det nærmere innholdet i det begrepet vil PST komme tilbake til under punkt 2.4.

Et argument som kan tale mot at håndholdte/nærbetjente kamera bør omfattes av strpl. § 202a, slik departementet foreslår, er at dette er kamera som viser det samme som spaneren ser selv og kun er påskrudd samtidig som spaneren selv er tilstede, et såkalt «forlenget øye». Det kan derfor argumenteres for at denne type bruk av kamera er mindre inngripende enn annen skjult kamerabruk, i mindre grad vil ramme utenforstående tredjemenn og således fortsatt bør være hjemlet i politiets alminnelige handlefrihet. I den sammenheng kan det også vises til at departementet selv avgrenser mot å gå videre med

et lovforslag knyttet til lovfesting av all form for spaning med optiske virkemidler jf. høringsnotatets side 42.

Når PST imidlertid, under tvil, har kommet til at vi kan støtte departementets forslag, er det fordi vi ser nytten av en bestemmelse som er mest mulig teknologinøytral. Utvikling av ny kamerateknologi skjer raskt og det vil kunne være utstyr som allerede i dag har funksjoner til både å være fjernbetjent og nærbetjent. PST anser det derfor som viktig at lovgivningen tar høyde for slik teknologiutvikling.

2.3 Stedet for personens plassering er avgjørende for vilkårene, og ikke kameraets plassering (stedsavgrensningen)

PST støtter departementets vurdering om at skillet mellom offentlig sted og privat sted bør opprettholdes i strpl. § 202a. PST har merket seg at enkelte av de nordiske landene ikke på samme måte skiller mellom privat og offentlig sted. Vi erkjenner samtidig at skillet er et viktig moment i vurderingen ved metodebruken, blant annet fordi borgernes berettigede forventninger til privatliv vil avhenge av hvor de oppholder seg.

Departementet foreslår en endring i lovteksten slik at det ikke er avgjørende hvor kameraet befinner seg, men hvor kameraet er rettet mot, altså hvor personen oppholder seg. Lovteksten foreslås endret fra «på eller fra offentlig sted» til «rettet mot personer på offentlig sted». PST støtter dette forslaget fullt ut. Det vil bidra til at lovbestemmelsen blir mer praktisk innrettet enn den er i dag. Dette vil være særlig viktig ved bruk av mobile kameraer slik som f.eks. drone. Det vises her til PSTs tidligere innspill av 16. mars 2023.

Hva gjelder departementets forslag om å tilføye «*privat sted som er synlig for allmennheten*», har PST ingen innvendinger og støtter begrunnelsen til forslaget.

Det bemerkes at ved bruk av droner, andre fjernbetjente og nærbetjente kameraer må PST trolig uansett ta høyde for at kameraet rettes mot privat område i sine begjæringer til domstolen.

Departementet opprettholder dagens regulering om at det ikke kan gis tillatelse til å benytte skjult kamera i *privat hjem*, jf. syvende ledd siste punktum. Etter PSTs syn ville det vært hensiktsmessig dersom departementet hadde redegjort for hva som vil omfattes av begrepet privat hjem da det foreligger begrenset veiledning i forarbeider og rettspraksis.

2.4 Strpl. § 202a skal omfatte også skjult kamerabruk som ikke er vedvarende eller regelmessig gjentatt

I dag er det kun «vedvarende eller regelmessig gjentatt» bruk av skjult kamera som omfattes av strpl. § 202a. Det innebærer at politiets kamerabruk som ikke er «vedvarende eller regelmessig gjentatt» kan gjennomføres som del av den alminnelige handlefrihet så langt dette er mulig innenfor legalitetsprinsippets rammer. Definisjonen av kameraovervåking har vært knyttet til lovbestemmelsens ordlyd, og den mer operative, kortvarige og ikke regelmessig gjentatte kamerabruken har dermed ikke vært definert som kameraovervåking, men som et ulovfestet verktøy for politiet.

Departementet foreslår imidlertid nå at bestemmelsen utvides til også å regulere kortvarig eller sporadisk bruk av skjult kamera. PST kan ikke støtte dette forslaget.

Etter vårt skjønn er det verken nødvendig eller hensiktsmessig per i dag at man «regulerer tilfeller der kameraovervåkingen ikke nødvendigvis krever noen særskilt lovhjemmel», jf. høringsnotatet side 43.

Slik PST forstår departementet, bunner forslaget i et ønske om et klargjørende lovverk og for å sikre at det ikke skjer skjult kameraovervåking som er inngrep i strid med Grunnloven og EMK. PST stiller seg imidlertid grunnleggende kritisk til at man ønsker å lovregulere politiets adgang til bruk av skjult kamera i situasjoner som departementet selv mener nødvendigvis ikke krever hjemmel i lov. Dette særlig når forslaget i stor grad vil begrense politiets og PSTs mulighet til å forebygge alvorlig kriminalitet.

Når det gjelder inngrepets art overfor den enkelte borger, er det etter PSTs vurdering nettopp varigheten og omfanget av metodebruken som er og bør være det avgjørende i forhold til vurderingen av hvor inngripende metoden er og forholdsmessigheten av den.

Legaldefinisjonen - kameraovervåking

Dagens ordlyd i strpl. § 202a er knyttet til fastmontert kamera *som brukes vedvarende eller er regelmessig gjentatt*. Det er dette som i henhold til lovens ordlyd er blitt definert som kameraovervåking. Dersom kun begrepet «fastmontert» fjernes, blir det som gjenstår av dagens legaldefinisjon av kameraovervåking, det som er «vedvarende», og det som er «regelmessig gjentatt». Det som ikke er «vedvarende», men kortvarig og/eller det som ikke er «regelmessig gjentatt», men sporadisk, vil fortsatt være ulovfestet som i dag, og ikke anses som kameraovervåking.

Konsekvensen av lovforslaget ved å fjerne «vedvarende» og «regelmessig gjentatt», vil være at tilnærmet all bruk av skjult kamera vil defineres som «kameraovervåking», og det uavhengig av varigheten og intensiteten av kamerabruken. Etter PSTs syn bør ikke terskelen for hva som anses som «overvåking» endres, men ligge der den er i dag, altså ved vedvarende eller regelmessig gjentatt bruk av skjult kamera.

Bruk av f.eks. smarttelefon og dens kamerafunksjoner er noe som de aller fleste borgerne i samfunnet vårt benytter seg av i det daglige. Når man oppholder seg på offentlig sted eller privat sted som er synlig for allmennheten, må en ta høyde for at man kan bli tatt bilde av eller filmet uten at man har samtykket til det.

Det er ment å ligge en avgrensning i begrepet «overvåking», jf. høringsnotatet side 43, fjerde avsnitt. En normal språklig forståelse indikerer at det er noe systematisk over kamerabruken, og at den er formålsstyrt.

På side 43 i høringsnotatet skriver departementet følgende: *«I bruken av ordet «overvåking» i forslaget, ligger det imidlertid en viss terskel, slik at helt enkeltstående og kortvarige opptak med kamera av en bestemt begivenhet eller et hendelsesforløp fremdeles vil falle utenfor bestemmelsen. Dette vil ikke være «overvåking» etter straffeprosessloven § 202a. Det samme gjelder helt kortvarig bruk av kamera som støttefunksjon til gjennomføringen av et tvangsmiddel.»* Videre skriver departementet: *«Det må med andre ord være snakk om en målrettet eller systematisk iakttakelse av et visst minimumsomfang rettet mot en eller flere personer for at kamerabruken skal sies å utgjøre «overvåking» og omfattes av forslaget til ny ordlyd i strpl. § 202a.»* PST tillater seg å bemerke at denne uttalelsen gir liten veiledning i hvor departementet mener

grensen for lovhjemmelskravet egentlig går. At «mer kortvarig og sporadisk» bruk av kamera vil kreve lovhjemmel, mens «helt enkeltstående og kortvarige opptak med kamera av en bestemt begivenhet/hendelsesforløp» vil falle utenfor strpl. § 202a, gir etter PSTs syn liten veiledning.

PST frykter at lovforslaget vil bidra til et uklart og mer komplisert regelverk, som skaper gråsoner og hvor det vil oppstå tvil om hvor lovhjemmelskravet går. I verste fall vil bestemmelsen bli håndhevet ulikt og således stikk i strid med departementets intensjon om et klargjørende regelverk.

Overgangssituasjonene

Etter vår oppfatning gir dagens rettstilstand en nødvendig fleksibilitet med tanke på når bruk av kamera går over fra en aktivitet som er sporadisk og kortvarig, til å innebære en metodisk og planlagt aktivitet. Det som i dag ligger under terskelen for «kameraovervåking» innebærer at politiet har anledning til å forfølge situasjoner og personer som brått utgjør et mistankegrunnlag, for eksempel ved at det dukker opp flere mistenkelige personer enn forventet i en viss situasjon ute i politiets operative arbeid. Det kan være helt avgjørende for muligheten til å forebygge og etterforske straffbare handlinger at disse kan tas bilde av. Det kan ikke tas høyde for alle slike situasjoner ved å sørge for å ha domstolens kjennelse på forhånd. Hasteelementet i slike tilfeller kan derfor ikke understrekes nok. I realiteten risikerer man at bestemmelsen ikke vil fungere etter sitt formål fordi politiet og PST ikke vil ha en reell mulighet til å innhente nødvendig kjennelse eller beslutning fra påtalemyndigheten.

Etter PSTs vurdering vil departementets forslag om å lovregulere mer kortvarig og sporadisk bruk av skjult kamera, innebære at politiet vil miste et viktig handlingsrom og fleksibilitet, særlig i den innledende fasen av en etterforskning eller i det forebyggende sporet hos PST. Spaning og bruk av skjult kamera vil være en av de metoder politiet setter inn helt i startfasen, typisk for å identifisere eller verifisere opplysninger fra publikum, kilder og eksterne samarbeidspartnere/etater.

I høringsnotatets side 42 skriver departementet at de ikke ønsker å gå videre med Riksadvokatens forslag om lovfesting av spaning med bruk av optiske virkemidler. Departementet ønsker på den ene siden ikke en videre behandling av spørsmålet om lovregulering av spaning, men kommer likevel med et lovforslag som i praksis i vesentlig grad vil stramme inn rammene for hvordan spaningen reelt kan utføres. PST stiller seg kritisk til en slik tilnærming.

PST er enig med departementet og Riksadvokaten at 48 timer vil kunne være for lenge i forhold til vilkåret om «vedvarende», men foreslår at det oppstilles minimumsverdier for tidsrom («vedvarende») og antall sekvenser («regelmessig gjentatt») i takt med dagens praksis.

Beslutningskompetansen

Departementet foreslår at kompetansen for bruk av skjult kamera rettet mot personer på offentlig sted eller privat sted som er synlig for allmennheten skal ligge hos påtalemyndigheten for de kortvarige og sporadiske tilfellene, og hos domstolen for vedvarende eller regelmessig gjentatt overvåking. Domstolen gis også beslutningskompetansen for overvåking rettet mot personer på privat sted, jf. forslagets

tredje og fjerde ledd. For PSTs forebyggende saker vil det kreves kjennelse for alle de ovennevnte situasjonene, jf. høringsnotatets side 46. PSTs forebyggende aktivitet der det ikke er opprettet forebyggende sak, er ikke nevnt i denne sammenheng.

Spaningsvirksomhet er en operativ politimetode, og det ligger implisitt at en beslutning om eventuell dokumentasjon av en persons bevegelser, nye personer i situasjonsbildet mv. som hovedregel må treffes umiddelbart av operativt personell på stedet. Det er kun helt unntaksvis at det vil være tid til å innhente beslutning om kamerabruk underveis. Dette vil i tilfelle kreve at representant hos påtalemyndigheten (dersom beslutningsnivået legges her) er operativ og døgkontinuerlig tilgjengelig når spaning gjennomføres og kan gi muntlige beslutninger direkte. Dette vil være svært ressurskrevende og i praksis i stor grad begrense muligheten for bruk av kamera som metode.

Med henvisning til det beskrevne ovenfor, vil hastebeslutning etter 9. ledd heller ikke løse det umiddelbare behovet for å ta i bruk skjult kamera.

I allerede etablerte etterforsknings- og eller PSTs forebyggende saker vil alternativet være å treffe beslutning/innhente beslutning eller kjennelse hos domstolen i forkant av oppdraget, og da på et hypotetisk grunnlag om at behovet for kamerabruk vil melde seg i ulike tenkte scenarier. En slik kjennelse vil måtte bli svært generell for å kunne dekke alle tenkelige scenarier.

Dersom man opprettholder dagens vilkår om at det er den vedvarende eller regelmessig gjentatte skjulte kamerabruken som krever hjemmel i lov, vil det ikke være behov for å endre beslutningskompetansen all den tid den i dag er tillagt domstolen.

Skulle det imidlertid bli besluttet at den kortvarige og sporadiske kamerabruken på offentlig sted skal omfattes av strpl. § 202a, er det PSTs vurdering at beslutningskompetansen må tillegges politiet. Dette fordi det er polititjenestepersonen som er tilstede og ser hendelsesforløpet, og som er nærmest til å vurdere behovet for bruk av kamera i operative situasjoner. Dette må gjelde i PSTs forebyggende saker så vel som i etterforskningssaker og det må da gjøres de nødvendige endringer i politiloven §17d.

For kortvarig og sporadisk kamerabruk på privat sted, bør departementet videre vurdere hastekompetanse på politinivå – og da med tilsvarende behov for endring i politiloven § 17d.

Skulle departementet likevel opprettholde forslaget om at det i etterforskningssaker skal være påtalemyndigheten som beslutter metoden mot offentlig sted eller privat sted som er synlig for allmennheten, må beslutningskompetansen i PSTs forebyggende saker tilsvarende tillegges Sjef PST, jf. politiloven § 17d siste ledd. Dette vil imidlertid være en lite egnet løsning.

Dersom departementets forslag om at kortvarig og sporadisk bruk av skjult kamera skal omfattes av strpl. § 202a, vil det innebære at domstolen må avsi langt flere kjennelser enn i dag. Det må antas at flere «hastebegjæringer» fra PST og politiet vil utløse et økt ressursbehov for domstolen.

Det er for øvrig vårt inntrykk at PST og det øvrige politiet er av samme oppfatning hva gjelder de problemstillinger som fremgår av vårt høringsvar.

2.5 Bruk i forebyggende øyemed

Departementet skriver følgende i høringsnotatet side 46:»...innebærer forslaget slik det her er utformet at PST må til domstolen for å bruke skjult kameraovervåking i det forebyggende sporet.. Videre skriver departementet:» Dette innebærer i prinsippet en innstramming sammenlignet med gjeldende rett for slik kameraovervåking».

Som vist til under punkt 2.5, har departementet ikke foreslått noen endringer i politiloven § 17d med den konsekvens at PSTs adgang til å bruke skjult kamera i det forebyggende sporet blir vesentlig strengere enn det er i dag. Gjennomgående tar ikke departementets forslag høyde for behovet for å kunne handle raskt i PSTs forebyggende virksomhet. Uten mulighet for å kunne bruke ulovfestet kamera slik dette anvendes i dag, vil PSTs mulighet til å forebygge de alvorligste truslene i samfunnet bli redusert.

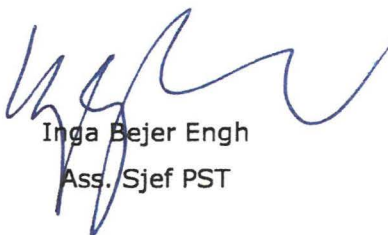
PST har per i dag kun hjemmel til å kunne benytte hastekompetanse i saker som gjelder forebygging av en terrorhandling, og ikke ved ulovlig etterretningsvirksomhet, jf. politiloven § 17d tredje ledd. Ved ikke å foreslå endringer i politiloven § 17d, innebærer departementets forslag at PST i det forebyggende sporet vil være avskåret fra enhver bruk av skjult kamera med mindre det foreligger en kjennelse fra domstolen. Slik PST har redegjort for under høringsvaret punkt 2.5, vil lovforslaget i vesentlig grad redusere PSTs handlingsrom og mulighetene til å forebygge ulovlig etterretningsvirksomhet og terror på en effektiv måte.

PST vurderer at dersom strpl. § 202a blir endret slik departementet foreslår, så vil PST bli mer sårbar som sikkerhets- og etterretningstjeneste og settes dårligere i stand til å forebygge alvorlig kriminalitet. Dette harmonerer dårlig med utviklingen i trusselbildet.

2.6 Straffeprosessloven § 216i

Strpl. § 216i er en særlig streng taushetspliktsbestemmelse som begrenser bruk av opplysninger som er innhentet i medhold av strpl. §§ 216a, 216m, 216o og 222. Det er disse tvangsmidlenes særlige tilgang til opplysninger om utenforstående tredjepersoner og andre sensitive opplysninger som begrunner den særskilte taushetsplikten. Departementet ber om innspill til om taushetsplikten i strpl. § 216i også bør gjelde for opplysninger som er innsamlet etter strpl. § 202a.

Slik PST oppfatter det, er det departementets vurdering at det ikke er behov for at strpl. § 202a skal omfattes av strpl. § 216i. PST støtter dette. For tjenesten er det uklart om en utvidelse av taushetsplikten vil innebære en vesentlig innstramming i politiets og PSTs adgang til bruk av informasjon som er innhentet i medhold av strpl. § 202a. PST er også usikker på om de samme hensynene gjør seg gjeldende for strpl. § 202a som de gjør for strpl. §§ 216a, 216m, 216o og 222.

Inga Bejer Engh
Ass. Sjef PST